

ธรรมะ...จากหลวงปู่ทิม...(ต่อ..)

นำเสนอเมื่อ : 24 มี.ค. 2552

สรุปหัวข้อบารมี ๑๐

_____ ๑.ทานบารมี พอใจในการให้ทานอยู่เสมอ เป็นการตัดโลภะ
_____ ความโลภ

_____ ๒.ศีลบารมี พยายามรักษาศีลให้ครบถ้วน
_____ เป็นการป้องกันอบายภูมิ

_____ ๓.เนกขัมมะบารมี พยายามระงับนิวรณ์ในเบื้องต้นตัดสังโยชน์ไปเสีย
_____ เป็นเรื่องสุดท้าย ป้องกันความวุ่นวายของชีวิต

_____ ๔.ปัญญาบารมี ทรงปัญญาไว้ให้ดี

_____ ยอมรับนับถือกฎของความจริง
_____ คือการตัดอารมณ์กลุ่ม

_____ ๕.วิริยะบารมี
_____ มีความพากเพียรต่อสู้กับกิเลสและอารมณ์ของความชั่ว
_____ เป็นการค่อยๆ ทำลายความชั่วให้พินาศไป

_____ ๖.ขันติบารมี ต้องมีความอดทนใจ

_____ เพราะกำลังใจของเราพบกับกิเลส
_____ มานาน ถ้าจะห้าหั้นมันก็ต้องมีการต่อสู้ ต้องอดทน

_____ ๗.สังจาจะบารมี ความตั้งใจจริง

_____ เราตั้งใจว่าจะทำอะไรก็ทำอย่างนั้น

_____ อายาทอดถอย ไม่ยอมลู่
_____ ๘.อธิษฐานบารมี ตั้งใจไว้ให้ดีว่า มนุษย์โลก

_____ เทวโลกและพรหมโลก
_____ เป็นทุกข์ ตั้งใจไว้เฉพาะว่าจะไปนิพพาน

_____ ๙.เมตตาบารมี ทำจิตใจของเราให้ดี

_____ มีความเข้มแข็งเห็นคนและสัตว์
_____ ทั้งโลกเป็นที่รักของเราทั้งหมด เราไม่มีเวร ไม่มีภัยกับใครแล้ว

_____ ๑๐.อุเบกขาบารมี

_____ อดทนต่อความอดกลั้นทั้งหลายต่ออุปสรรคทั้งหมด

_____ วางเฉย ไม่ต่อสู้ ไม่รุกราน ไม่วุ่นไหว

_____ สร้างกำลังใจไว้โดยเฉพาะใน

_____ เรื่องร่างกาย

_____ ร่างจะเป็นทุกขนาดไหนถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของมัน

สรุปหัวข้อสังโยชน์ ๑๐ ต้องตัดให้หมด

- _____ ๑.สังกายทิฐิ มีความรู้สึกร่างกายนี้ต้องไม่ตาย และร่างกาย
- _____ นี้เป็นเรา เป็นของเรา
- _____ ตัด สังกายทิฐิ โทคิดว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีร่างกายนี้
- _____ ร่างกายนี้ไม่มีในเรา
- _____ ๒.วิจิกิจฉา สงสัยคำสอนของพระพุทธเจ้า พระธรรม
- _____ พระอริยสงฆ
- _____ ตัด วิจิกิจฉา เชื่อตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
- _____ พระธรรม พระอริยสงฆ
- _____ ๓.สีลัพพตปรามาส ลูปคสาศีล ไม่รักษาศีลจริงจัง
- _____ ตัด สีลัพพตปรามาส รักษาศีลอย่างจริงจัง
- _____ ๔.กามฉันทะ พอใจในกามคุณ
- _____ ตัด กามฉันทะ ตัดความพอใจในกามคุณ
- _____ ๕.ปฏิฆะ มีอารมณ์กระทบใจ จิตมีความโกรธ
- _____ ตัด ปฏิฆะ ตัดอารมณ์ที่มากกระทบใจ จิตมีเมตตาปราณี
- _____ ๖.รูปราคะ หลงในรูปฌาน
- _____ ตัด รูปราคะ ไม่หลงในรูปฌาน
- _____ ๗.อรูปราคะ หลงในอรูปรฌาน
- _____ ตัด อรูปราคะ ไม่หลงในอรูปรฌาน
- _____ ๘.มานะ มีการถือตัวถือตน
- _____ ตัด มานะ ไม่ถือตัวถือตนผู้อื่น วิเศษกว่าคนอื่น
- _____ ๙.อุทธัจจะ มีอารมณ์ฟุ้งซ่าน
- _____ ตัด อุทธัจจะ ตัดอารมณ์ฟุ้งซ่าน
- _____ ๑๐.อวิชชา ไม่รู้ตามความเป็นจริงเรื่องนิพพาน
- _____ ตัด อวิชชา เขาใจตามความเป็นจริงเรื่องพระนิพพาน

อิทธิบาท ๔

- ๑. ฉันทะ คือ ความพอใจในกิจที่จะพึงทำ
- ๒. วิริยะ คือ ความเพียรในการต่อต้านอุปสรรค
- ๓. จิตตะ คือ

เอาจิตใจจดจ่ออยู่เสมอในกิจที่เราจะพึงทำไม่ละเลย
 ไม่เอาจิตให้ห่างเหิน ไม่เผลอ ใจจดจ่ออยู่แต่สิ่งที่เราจะทำให้ได้
 ๔. วิมังสา คือ ก้อนที่จะทำอะไรทั้งหมด ให้พิจารณาใช้
 ปัญญาใคร่ครวญดูให้ดีเสียก่อนว่าในสิ่งที่เราจะพึงทำนั้นว่าจะมี
 ผลดี ผลเสียอย่างไร เลือกเอาในส่วนเฉพาะที่มีผลดี

ไม่เลือกเอา
 ในส่วนที่มีผลชั่ว

ถ้ามีอิทธิบาท ๔ ครบถ้วนแล้ว จุรณะ ๑๕ ก็จะมีครบถ้วน
 ด้วย และสามารถจะควบคุมบารมีทั้ง ๑๐ ประการให้คงตัว
 อากาการทั้ง ๓ อย่างนี้จึงทรงอารมณ์เหวอ ครบ อย่าให้ขาด

ถ้าอารมณ์
 ๓ อย่างบกพร่อง ความสำเร็จที่ต้องการจะไม่เป็นผลเลย ต้อง
 พยายามควบคุมอารมณ์ให้ตรงตัว

พรหมวิหาร ๔

- ๑.มีความรัก รักในคนในสัตว์ เสมอด้วยตัวเรา
- ๒.สงสารเห็นใจคนและสัตว์ มีความสงสาร เสมอด้วยตัว

เราเอง

๓.มีจิตใจอ่อนโยน ไม่อิจฉาริษยาใคร เห็นใครได้ดีพลอยดีใจ ยินดีด้วย และปฏิบัติดีตามเขา ดูเหตุของความดีว่าทำไมเขาจึงดี เราทำตามนั้นบ้าง มันก็ดี ไม่ใช่แข่งขันกับเขา

- ๔.อุเบกขา การวางเฉย เห็นใครเฟื่องฟู จิตพร้อม จะช่วยอยู่เสมอถ้ามีโอกาส

นี่คือ ลักษณะของพรหมวิหาร มี ๔ อย่างแบบนี้ ได้บอกไว้แล้ว คนที่จะให้ทานต้องมี พรหมวิหาร ๔ เมื่อพรหมวิหาร ๔ มีแล้ว

ศีลก็มีได้

เมตตาความรักก็มี กรุณาความสงสารก็มี จิตใจ อ่อนโยนก็มี

อุเบกขา

การเฉยก็มี เฉยเพราะอย่างสัตว์พอที่จะฆ่าได้เราก็ไม่ฆ่า ปล่อยไป

จัดเป็น

อภัยทาน เห็นของพอที่จะขโมยได้ เราก็ไม่ขโมย อุเบกขาก็เฉย

เห็นคนที่

นำรักพอที่จะยื้อแย่งความรักเข้าได้เราก็ไม่ทำ คนพอที่จะโกหกได้ เราก็ไม่โกหก เฉยหรือว่า ตีมสุราเมรัย มันล่อยูข้างหนา เราก็ไม่ดื่ม

เฉย

อย่างนี้ก็ได้ หรือมีความรักเสียอย่างหนึ่ง โกรธเขาไม่ได้

ทรมาณเขาไม่

ได้ มีความรักเสียอย่างหนึ่ง คดโกงไม่ได้ ขโมยเขาไม่ได้

มันทำไม่ได้

มีความรักเสียอย่างหนึ่ง แย่งความรักเขาไม่ได้ โกรทหมดเห็จ ก็ไม่ได้ คนรักกันจะโกหกอย่างไร นี่คือนิยามของคนที่มพรหมวิหาร ๔

คืออย่างนี้

ฉะนั้นการรักษาศีลก็เป็นการรักษาไม่ยาก ถ้ามีพรหมวิหาร ๔ ศีลไม่ยาก อยู่กับตัวแน่นอน หากขาดพรหมวิหาร ๔ ประการนี้แล้ว

ก็เป็น

ว่า ท่านหาความดีอะไรไม่ได้ ทั้งนี้เพราะอะไร

เพราะว่าความชั่วมันจะ

หลั่งไหลเข้ามาสู่ใจ เป็นปัจจัยให้เกิดความทุกข์ทั้งปัจจุบันและ

สัมปรายภพ

ทาน

การบริจาค เป็นการกำจัด โลภะ ความโลภของจิต แล้วคนที่ให้ทานได้ ก็ต้องประกอบไปด้วยความเมตตากรุณา

ตกอยู่ในอำนาจของ

พรหมวิหาร ๔ ถ้าคนใด จิตจับอยู่ในอำนาจของพรหมวิหาร ๔

วันหนึ่ง

สักช่วงฤกษ์จิตเดียว พระพุทธเจ้ากล่าวว่า

"หนานุคคลผู้นั้นเป็นผู้ที่ไม่วาง

จากฉนวน"แล้วคุณใดที่มีเมตตาจิตอยู่แล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้ว

กล่าวว่า เขามุนีเป็นผู้มีอภัยทาน มีอาหิสงสมาก ตกนรกไม่เป็น

"สูงสุดคือวิหารทาน"

ทำทานกับคนไม่มีศีล ๑๐๐ ครั้ง

มีอานิสงส์ไม่เท่ากับการทำทานกับคนมีศีล ๑ ครั้ง

ทำทานกับคนมีศีล ๑๐๐ ครั้ง

มีอานิสงส์ไม่เท่ากับการถวายทานแด่พระมีศีล ๑ ครั้ง

การถวายทานแด่พระมีศีล ๑๐๐ ครั้ง

มีอานิสงส์ไม่เท่ากับการถวายทานแด่พระอรหันต์ ๑ ครั้ง

การถวายทานแด่พระอรหันต์ ๑๐๐ ครั้ง

มีอานิสงส์ไม่เท่ากับการถวายทานแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ ครั้ง

การถวายทานแด่พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง

ก็มีอานิสงส์ไม่เท่ากับการถวายทานแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑ ครั้ง

การถวายทานแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง

ก็มีอานิสงส์ไม่เท่ากับการถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง

มีอานิสงส์มาก

เป็นอันว่า วัตถุประสงค์จริงๆ ที่มีอานิสงส์ คือการถวายสังฆทาน แต่

วัตถุประสงค์อย่างหนึ่งก็คือ

ถวายสังฆทาน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับการถวายวิหารทาน ๑

ครั้ง ก็รวมความว่า วัตถุประสงค์อันดับ ๒ คือสังฆทาน วิหารทาน

เป็นอันดับ ๑

<<< กลับหน้า ๑

<<< [กลับหน้า ๑](#)